

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 15. szám

2013. szeptember 9.

Együttműködés?

Úgy látszik, mindig vannak olyan történések, ami az amúgy sem nyugodtnak mondható vasutas kedélyeket borzogatják. Még szinte túl sem vagyunk a bérfejlesztés körül kialakult bizonytalansági tényezőkön, ismét egy sokkoló hír, ami felháborodást kelt munkavállalóink körében. Arra a bizonyos együttműködési megállapodásra gondolok, amit a MÁV Zrt. elnök-vezérigazgató asszonya a honvédelmi miniszterrel írt alá.

A megállapodás lényege, hogy az önhibájukon kívül leszerelni kényszerülő katonák akár vasutasok is lehetnek, a leendő munkakörük betöltéséhez a MÁV biztosítaná a szükséges vasúti szakképesítés megszerzését is. A hír hallatán ezer ellenérv jutott eszembe, s a végén kezdtem azt hinni, nem vagyok elég empátikus a katonákkal. Persze ez nem így van, de mit gondolhatunk egy ilyen megállapodásról, ha vasutas kollégáink jövője is bizonytalan. Gondoljuk át, mit jelenthet az „önhibájukon kívül” megfogalmazás. Egy dolgot biztosan, egészségileg alkalmatlanná válik katonának. Mert ugye elűszott a korai nyugdíjba vonulás lehetősége a fegyveres testületeknél is, megszűnt a szolgálati nyugdíj. Megértem, 65 éves korunkra elhasználódik a szervezet. De mi

van a vasutasok egészségével? A tolató csapat, az átrakó munkás, a jegyvizsgáló, a kocsivizsgáló – és még hosszasan sorolhatnám a munkaköröket – orvosilag alkalmas marad a munkaköre betöltésére 65 évesen is? Sajnos a válasz ez esetben is: NEM. Vagyis bármennyire csűrjük-csavarjuk, önhibájukon kívül válnak majd munkanélkülivé ők is, illetve most már gondolhatjuk, hogy a katonák miatt. Mert mint azt a Vasutasok Szakszervezetének elnöke is megírta a Dávid Ilonának, jelenleg nincs a MÁV-nál lehetőség az orvosilag alkalmatlanná vált vasutasok foglalkoztatására. Vagy mire a megállapodásban foglaltak realizálódhatnak, akkorára lesz? Furcsa lenne, ha az esetlegesen létrehozott rehabilitációs munkaköröket katonákkal töltenénk fel, nem pedig vasutasokkal. De az élet sok furcsaságot produkál, akár még ez is belefért.

Bízom benne, hogy sem a katonának, sem a vasutasnak nem kell nyugdíjas korukra méltatlan helyzetbe kerülni, de az ilyen megállapodások nem segítenek, legfeljebb a katonáknak. De akkor miért együttműködési megállapodás a neve? Mert a vasutastól nem korrekt ilyesmit elvárni.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Sportjában (is) él a nemzet?

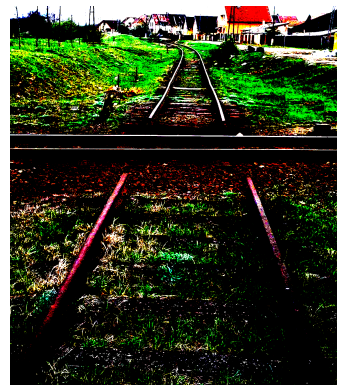

Eszemben sincs kifordítani a legnagyobb magyarnak tulajdonított szavakat – nyelvében él a nemzet – már csak azért sem, mert nyelvünk és nemzetünk sajátosan egyedi viszonyáról valószínűleg nem Széchenyi István szólt így elsőként, hanem egy bizonyos Kőváry László 1841-ben. A Székelyhonról című művében Laborfalváról, és persze az egykori nagy színésznőről, Laborfalvi Rózáról írt részben, valahol a száznegyvennegyedik oldalon olvashatjuk a szállóigévé vált mondatot. Természetesen Kőváryt sem akarom bántani, csupán eljátszom a gondolattal, vajon lehetséges, hogy nem csak a nyelvünkkel, de például a sporttal (munkával, szerelemmel) is magyarosan egyedi a viszonyunk?

A magyar nyelv, dallamos, talán hektikusnak is mondható. Egyszer fenn, egyszer lenn, ami valóban jellemző ránk, még akkor is, ha mi többnyire lent érezzük magunkat. Mondjuk, a hétvégére gondolván inkább lenn, magyarázatképp lásd még a román-magyar focimeccset. Ez azért fontos, mert a futball a legnépszerűbb sport nálunk, és persze a legtöbb pénzzel is ők gazdálkodhatnak. Már ha gazdálkodnak. Mindenesetre érdemes volna már másik sport után nézni, hátha ott több a fent, és a sikerélmény, no meg a jókedv.

Apropó, kedv. Már Kölcsey sem hagyta ki a Himnuszából, jó kedvet is belőle, pedig gyakran mi kísértjük a rossz hangulatunkat anélkül, hogy észrevennénk a közelünkben sertepertelő jó kedvet. Persze, a hétvége nem ilyen volt, legalábbis akiknek fontos, hogy mit játszott a válogatott tizenegy. Meg azoknak sem, akiknek más volt fontos, de az senkit nem érdekelt. Úgy kell nekünk, miért nem keresünk mást, akiben jobban bízhatunk, mint a válogatott tizenegyben. Hogy ne pazaroljuk jó kedvünket olyanokra, akiknek oly mindegy, marad-e belőle a jövő hétre is, vagy mind elvesz valami ködbe vesző cél után loholva.

Szóval nem kéne a sportban élnünk, legalábbis a fociban nem, vagy csak egy kicsit, ha nagyon muszáj. Viszont élnünk kell, hiszen jó élni, ha jól csináljuk, még akkor is, ha másoknak ez nem tetszik. Élhetünk például a munkában, de az túl egysíkú, azoknak való, akiknek kompenzálni kell mindenfélét, ami a munkán kívüli életben már nem megy. Dolgozni, alkotni, állandóan tenni valamit, természetesen kell, csak maradjon idő másra is, no meg másokra. Legfőképpen önmagunkra.

Nem jó, ha engedjük, hogy mások kisajátítsanak maguknak. Felejtsük el a hétvégét, a román-magyar három-nullát, éljünk inkább a nyelvünkben, abban biztosan van fent is, nem csak lent. Találjuk meg a legszebb szavakat benne, azokat, amelyek mi vagyunk, csak ránk jellemző, és ragaszkodjunk önmagunkhoz, hogy minél többet lehessünk fent. Akinek ez nem tetszik, fel is út, meg le is út, menjen amerről jött, kívül tágasabb! Én szóltam.

Dolhai József

HUMORSAROK

HALLÁS-VALLÁS

A pap gyóntatja Kovácsot.

- Miért loptad el a szomszédod biciklijét?
 - Atyám! Nem hallom, amit mond.
 - Fiam, miért loptad el a biciklit? – ordítja a pap.
 - Atyám, ezen az oldalon nem hallani semmit, cseréljünk helyet.
- Így tesznek, mire Kovács azonnal kérdez:
- Atyám! Miért dugta meg a szomszédja feleségét?
 - A mindent, ezen az oldalon tényleg nem hallani semmit...

ANTI-KOMANTIKA

A nyolcvanhárom éves Mari néni házassági évfordulója alkalmából elmegy a kozmetikushoz. A kezelés után benyit a lakásba, és a kilencven éves párjától, Pista bácsitól megkérdezi:

- Na, fiatalabbnak nézek ki?
- Pista bácsi kisvártatva megszólal:
- Kinél???